

jua, et neid wiisheldasse, ehk ka pešta kúlma weega — (kuwa, pehme nartsoga pühkima, on haigele parrem kui pessemiinne!) Rummalad kúl rákiwad: „Tallopoia laps peab keik kannatama; egga se te temmale wigga!“ Ommeti surreb tallopoia laps, kui haigusse aial tedda holega ei hoita.

Olli Hanso wannem poeg Jaan kahhel sateistkümmend aastane ja leriš káinud, kui ümberkaudo nálja aia járrel willo ja wiimase suwvel kóhho-tóbbi líkus. Tamma kúllasse surri wágga paljo rahwast, nori ja wammu, sest rummalad ešsite ei otsinud abbi, agga kui hádda sureks láinud, noudsid wanna ámmade ja tarkade káest abbi. Núüd piddi lausuminne ja wiin aitama, ja wata ei aitnud ühtegi; kóhho-tóbbe aial on wiin wágga suurt kahjo áhwardamas. Hans sai meija wannemattešt seátud rahwale abbi saatma; se peále óppetati tedda wálja

ja anti rohto temma kátte. Kúl Hans kelaš wina wótmast, happo pima, silko ja úllepea keikšuggu kálo prukimast; kúl Hans óppetáš aina maggedat tango-wet ja moisast antud rohto prukima; ei rahwas wótnud paljo kuulda: agga kes kuulsid, need pódrsid pea jálle. Olli núüd kúl Zummala abbiga ja Hanso holekandmisše lábbi monni haige jálle joudnud terweks, agga nelja náddala párrast hakkas se haigus ka Hanso kúlge, ja nenda rángaste, et temma kahhel náddalal ei wóinud jallale aiada. Teisel náddalal jáiwad Jaan ja Tomas ja Trino, kolmandamal Ewa isše ja Anno haigeks. Hans olli kúl jo terweks sanud, agga endine ram weel ei olnud káes. Kai káis karjas ja tellas lome, Hans aitis haigid, teggi isše leibo, toi moisast rohto ja ketis mis tarwis olli. Kue náddala párrast wast lahkus haigus maiast. Kúl olli paljo tódd kóddo ja moisa teggo jánud teggematta, et núüd rahha párrast piddi abbilišsi palkama;